14/06/2024

Митрополија црногорско-приморска: Реаговање на тврдње посланика Милана Кнежевића

Цетиње, 14. јун 2024.

Црква је постала прилично отпорна на свакодневни, нажалост, некажњиви говор мржње од једног дијела црногорског друштва. Посљедњих седмица свједочимо нешто другачијем говору о Цркви, такође недобронамјерном и са адресе од које то Црква не очекује.

Након неколико краћих непримјерених објава у којима је Цркву јавно позвао на овакво или онакво дјеловање, и то на начин као да у њој види каквог политичког конкурента, а не заједницу коју зове својом Црквом, Милан Кнежевић је отишао и корак даље. Узгред буди речено, чини се да је његов рјечник према мајци Цркви постао много оштрији него што је према политичким противницима. У два своја интервјуа у два дана говори о својим разговорима са блаженопочившим митрополитом Амфилохијем у изборној 2020. години, о којима је понешто и раније саопштавао. Оно што, међутим,

представља новину су његове претпоставке, које у тим интервјуима понекад саопштава готово као доказане чињенице да су мотиви његових одређених неслагања са митрополитом уствари производ манипулисања митрополитом од стране лобија шверцера цигарета и њихових сарадника свештеника, чија имена још утврђује. Вели господин Кнежевић да још прикупља доказе, па ће изаћи у јавност са именима тих сарадника. Додаје и да је боље да га нико не вуче за језик јер, као бивши предсједник скупштинског Одбора за безбједност, има сазнања која би многима могла да ”окрње ореоле”. Нема никакве сумње да овакве Кнежевићеве нападе и инсинуације подржава искључиво антицрквена јавност у Црној Гори, чија је политика доживјела изборни пораз у августу 2020. године.

Називајући митрополита Амфилохија часним и честитим, ипак га омаловажава тврдњом да је био склон томе да се њиме манипулише. Зар није бесмислено тврдити да би икакви страни агенти, прави или лажни могли утицати на вођење црногорске друштвено-политичке сцене човјека који је био њен врло препознатљив учесник већ тридесет година уназад од тренутка које нам Кнежевић описује?!

У заједничкој борби против једноумља, шовинизма и црквофобије бившег режима оличеног у ДПС и партијама сличне идеологије, Милан Кнежевић, али и многи други, поднијели су одређене жртве. Тога није било поштеђено ни свештенство и монаштво.

Ова племенита борба за слободу је свој врхунац нашла у отпору према дискриминаторном Закону о слободи вјероисповијести, којим је режим хтио да Цркву покори, одузимајући јој идентитет и имовину. Друштвено-политички активизам Митрополије и осталих епископија Српске православне Цркве у Црној Гори у то вријеме је имао за циљ да се тај закон промијени, те да се грађанима Црне Горе удахне осјећај слободе и наде да је могуће праведније и уређеније друштво. Иста та намјера је била уткана и у све разговоре са тадашњим опозиционим политичким актерима. Ни тада ни данас, Црква није имала визију црногорског друштва којим би се руководило из црквених сабора, какви су били они у Подгорици и Никшићу 2019. године из којих су се касније родиле литије. Напротив, сматрали смо да су политичке промјене биле неопходне да би одговарајући политички форуми и институције доносиле одлуке које су корисне и за морални и за економски напредак грађана Црне Горе. Никаквих других политичких или идеолошких предумишљаја није било.

Не треба ваљда трошити ријечи на објашњење да та борба Цркве свакако

није имала за свој циљ преузимање шверца цигарета. У том смислу Кнежевић обмањује јавност и ништа не значи његово ограђивање да се ради ”о дијеловима и дјелићима Српске православне Цркве” јер тврди да су ти наводни лукративни интереси на крају превладали у Цркви, и то на начин што његова коалиција није ушла у Владу. Не помиње, притом, јавно саопштени став једнога од политичких субјеката тадашње парламентарне већине о томе да је за за ту партију мјера компромиса експертска Влада без уласка у њу коалиције чији је један од лидера био Кнежевић. За то нису одговорни ни митрополит ни они који су њиме наводно манипулисали.

Милана Кнежевића подсјећамо на еванђелску ријеч: ”Ко претрпи до краја, тај ће се спасти.” Сопствене политичке и личне заслуге у борби против друштвене неправде може да окрњи само он сам, управо оваквим односом којем сада свједочимо.

На крају, позивамо Милана Кнежевића да све оне доказе које сакупља против свештеника што прије достави надлежним органима да их они испитају, прије него почне јавно да суди и пресуђује. Уосталом, много је часније пред људима и исправније пред законом, покренути такве поступке, па нека државни органи хапсе, оптужују и пресуђују, него по медијима блатити и прозивати. Једно је сигурно, Црква неће ометати никакву истрагу покренуту по основу било чијих оптужби на њен рачун, па макар долазиле и од оних који јој се заклињу на вјерност и оданост.

Из Митрополије црногорско-приморске

mitropolija.com